

KATHRYN TAYLOR

## HOTĂRÂREA

*Partea a 2-a*

## DARINGHAM HALL



## Prolog

– Doamne Dumnezeule!

Kate privea țință, siderată, hârtiile care se aflau în fața ei, pe elegantul secreter. Se uitase în treacăt peste ele, însă îi era destul de clar ce reprezentau. Acum nu se mai putea nega ceea ce ea considerase atâta vreme imposibil.

În ochi îi apărură lacrimi în timp ce trecea cu vârful degetelor peste fotografia băiatului, prinsă de unul dintre documente. Cum putuse rămâne ascuns așa ceva atâta vreme?

Undeva în conac se trânti o ușă, iar zgomotul îi aminti lui Kate că se afla acolo sus, în apartamentul familiei Camden, fără să fi cerut permisiunea. Strânse în grabă documentele și le îndesă la loc în plicul galben-marونیu. Îl găsisese într-unul dintre sertarele secreteiului. E drept că foarte jos, însă nu era ascuns. Oricine ar fi putut da peste el din întâmplare și ar fi descoperit grozăvia pe care o conținea. Sau... Kate înghiți în sec. Să fi știut toți și să fi tăcut?

Luă plicul și vru să plece, ezită însă, fiindcă se gândi imediat ce consecințe ar avea acțiunea ei. Poate că acele hârtii demonstiau că se petrecuse o nedreptate, dar să le ia de acolo însemna un abuz de încredere pe care, foarte posibil, cei din familia Camden nu i l-ar ierta. Acest gest i-ar putea strica definitiv relația cu ei. Și Ben? Ce ar face dacă ar afla?

Respect pentru oameni și căni

Începu să îi tremure mâinile și frica îi pătrunse în inimă asemenea unui pumn de gheață. Dar nu putea face altceva. Adevărul trebuia să iasă în sfârșit la lumină...

– Domnișoară Huckley?

Kate sări în sus speriată și observă că una dintre menajere stătea în ușa pe jumătate deschisă și o privea mirată, fiindcă se întreba – pe bună dreptate – ce anume căuta acolo. Își lipi plicul de piept și râse forțat.

– Oh, bună, Alice. Ies imediat. A... a trebuit să iau urgent ceva de aici, minți ea și se îndreptă spre ușă, strecurându-se pe lângă tânăra femeie, pentru a scăpa de privirea ei sceptică. După care traversă coridorul spre îngusta scară de serviciu, pe unde venise.

Trecuse de multe ori pe acolo. Știa acest loc la fel de bine ca pe oricare alt cotlon al conacului Daringham Hall, unde era mereu ca acasă. Pe când cobora însă treptele se simțea ca o hoată, care fuge dintr-o lume care nu mai este a ei.

Se opri puțin după ultima treaptă, apoi o luă la dreapta și se duse direct în bibliotecă.

În încăperea largă, scăldată în lumină, pe care Kate o îndrăgise dintotdeauna, Sir Rupert ședea într-un fotoliu din piele. Voinicul majordom Kirkby, în uniformă negru cu alb, care părea să plesnească pe brațele lui musculoase, aduna ceștile de ceai pe o tavă. Cei doi bărbați se uitară mirați când Kate intră fără să bată la ușă, cum făcea de obicei.

– Unde-i Ben? întrebă ea, prea răvășită să țină seama de formalități. A fost pe aici?

Sir Rupert încuviință din cap.

– Tocmai ce a ieșit. Ar trebui să-l mai prinzi, dacă te grăbești. Cred că voia să meargă în grădină.

Zâmbetul care se ivise pe chipul bătrânului baronet dispăru însă imediat și privirea i se opri în gol. Bărbatul, de obicei drept și viguros, părea acum trist și ședea adus de spate.

Lui Kate i se rupea inima să îl vadă astfel. Dar nu erau oare toți la fel? Ea însăși era șocată, nu îi venea să creadă ce se întâmplase. Niciunul nu știa ce o să se aleagă de Daringham Hall. Doar un singur lucru era cert: depindea în mare măsură de Ben și de ceea ce va decide el...

– E totul în regulă, Kate? întrebă Sir Rupert ridicându-și privirea spre ea îngrijorat. Ce ai acolo?

Kate strânse instinctiv plicul și mai tare la piept.

– Eu... trebuie să vorbesc cât mai repede cu Ben, zise ea evaziv, apoi îl salută scurt pe Sir Rupert, printr-o mișcare a capului, și îl urmă pe Kirkby, care ieșea cu tava cu ceștile de ceai. Folosi ieșirea laterală, pe care credea că plecase și Ben, și pătrunse în grădina frumoasă, asemenea unui parc. Însă în ziua aceea nu o interesau straturile cu flori minunat aranjate, ci doar bărbatul masiv, cu părul blond-închis, care ajunsese aproape de capătul grădinii. Nu se grăbea, pășea agale, gânditor, îndreptându-se spre grajduri.

Inima lui Kate bătu pentru câteva clipe mai repede, așa cum se întâmpla ori de câte ori îl vedea. Apoi își aminti ce voia să îi spună și încercă să îl ajungă din urmă.

– Ben!

Acesta o auzi și se întoarse. Când privirile li se întâlniră, Kate simți o strângere în piept, care îi opri pentru o clipă respirația. Fremătând, merse până la el și se opri atât de aproape, încât nu trebuia decât să întindă mâna pentru a-l atinge. Ceea ce ar fi făcut cu mare plăcere.

– Unde te duci? îl întrebă ea cu respirația întretăiată.

El dădu din umeri.

– Trebuie să fac o plimbare, să-mi limpezesc mintea, răspunse el evaziv și Kate simți o împunsătură în inimă când văzu umbrele negre de sub ochii lui.

Îl afecta totul mai mult decât ar fi vrut să îi lase pe toți să creadă.

– Tu ce faci aici?

Respectăm drepturile de autor și cărți

Ea inspiră adânc.

– Eu... cred că ar trebui să citești asta, zise ea și îi întinse plicul, pe care el îl luă încruntându-se.

– Ce-i asta?

Kate nu răspunse la întrebare, ci îl privea în tăcere cum scoate documentele. Expresia de pe chipul lui se schimbă în timp ce le citea, devenind sumbră. Când își înalță, într-un final, capul și Kate îi întâlne ochii cenușii, ea simți din nou cum inima îi este cuprinsă de o mână de gheață.

Fiindcă nu știa dacă va mai simți vreodată ceva atât de profund pentru un bărbat cum simțea pentru Ben. Și fiindcă se putea ca nu doar Daringham Hall, ci și ea să îl fi pierdut pentru totdeauna.

## *În urmă cu trei săptămâni*

Ben deschise ușa, care scârțâi ușor, și vru să se uite în crăpătura întunecată care se ivi. În față îl izbi însă un nor gros de praf, făcându-l să tușească. Dulapul ăsta vechi și nenorocit! Există oare ceva neprăfuit înăuntru?

Ceva se prăvăli peste el, atingându-i umărul înainte să poată să se ferească. Un zăngănit puternic umplu coridorul întunecat și printre picioarele lui se risipiră cioburi.

După o clipă pricepu ce anume se întâmplase: în spatele ușii pe care o descoperise în peretele coridorului – una dintre acele uși secrete, acoperite de tapet, abia observabile la o primă vedere –, se afla o cămară mică. Înăuntru nu era decât o mătură veche, care fusese pusă invers și căzuse. Dacă nu i-ar fi atins umărul lui Ben, nu s-ar fi întâmplat nimic. Acest lucru însă îi distrăsese atenția și dărmase o vază mare de pe bufetul de lângă ușă. Micul monstru din porțelan alb-albastru se împrăștiase în mii de cioburi, lângă mătură, pe parchetul fin, din lemn masiv.

– La dra...

Ben reuși să se abțină să rostească tot cuvântul, auzind pași grăbiți apropiindu-se. O secundă mai târziu, majordomul mătăhălos al familiei Camden apăru de după colț, urmat de o menajeră, care

se uita la el uimită. Probabil că nu din cauza zgomotului pe care îl făcuse. De cele mai multe ori așa îl priveau pe Ben, când îl întâlneau, angajații de la Daringham Hall.

– E totul în regulă, domnule Sterling? întrebă Kirkby, în felul său liniștit și politic.

Însă pe fruntea lui lată se ivi o cută perpendiculară, ceea ce Ben nu consideră a fi neapărat un semn bun. Probabil că tocmai distrușese vreo piesă prețioasă, făcându-se astfel și mai antipatic decât era. Dacă se putea...

– Eu sunt bine, dar mă tem că nu se poate spune același lucru și despre vază, răspunse el făcând o grimasă.

Această afirmație nu îi provocă nici cel mai mic surâs lui Kirkby.

– Ia un făraș, îi zise el tinerei femei, care plecă imediat și se întoarse câteva clipe mai târziu cu ceea ce i se ceruse și cu o găleușă.

Femeia se apucă să strângă în grabă cioburile din jurul lui Ben, care, cu toate că știa că asta făcea parte din slujba ei, se simți și mai prost.

– Lăsați-mă să strâng eu!

Vru să îi ia fărașul din mână, însă tânăra femeie îl trase la o parte și îl privi stânjenită.

– Se ocupă Jemma de asta, domnule Sterling, îi spuse Kirkby cu o voce hotărâtă, puțin cam agresivă, și Ben renunță la tentativa de a se împotrivi regulilor casei.

Se trase un pas înapoi pentru a-i face mai mult loc lui Jemma – da, exact acesta era numele ei – și îl privi peste capul ei pe Kirkby, care îl cerceta cu o privire atentă.

– Căutați ceva, domnule Sterling?

Bună întrebare, își zise Ben. Evident că el căuta ceva, și anume răspunsuri. Dar nu se așteptase să le găsească în spatele acestei ciudate uși secrete, într-unul dintre lungile coridoare ale conacului. Pe aceasta o deschise din pură curiozitate, ceea ce în mod cert nu îi era deloc pe plac majordomului. Însă nu va înceta să

cerceteze lucrurile, atât timp cât era acolo. De aceea îl privi pe Kirkby provocator.

– În orice caz nu o mătură, răspunse el neconsiderând că îi datora majordomului vreo explicație, și făcu un semn spre găleata pe care menajera tocmai o ducea de acolo.

– Firește că o să plătesc pagubele.

Chiar dacă acel obiect ar fi fost scump, era suficient de bogat să îl poată plăti. Și nu voia în niciun caz să rămână în vreun fel dator familiei Camden. Însă aceasta nu părea să-l liniștească pe Kirkby, fiindcă pe fruntea lui lată apăru din nou o cută adâncă.

– Vaza era moștenire a lui Lady Eliza, zise el și Ben oftă în sine.

Ideea că, din cauza acestui ghinion, va mai trebui să se certe și cu bătrâna doamnă de la Daringham Hall nu era prea ispititoare.

De când se decisese, în urmă cu trei zile, să accepte propunerea lui Ralph Camden și să rămână pe o perioadă nedeterminată, membrii familiei se comportau față de el în chipuri diferite. Majoritatea păreau să nu știe prea bine ce atitudine să adopte, dar cel puțin încercau să fie cumva neutri. Nu și doamna Eliza. Bătrâna doamnă nega în continuare, cu aceeași vehemență, că Ben ar fi nepotul ei cel mai mare și, în puținele ei remarci, nu se sfia să spună cât de mult îl ura. Dar, în definitiv, aceasta îi convenea lui Ben. În cazul ei, cel puțin știa cum stau lucrurile. Mai greu îi era să îi citească pe ceilalți.

– Faptul că această antichitate este, din păcate, distrusă nu se mai poate schimba, continuă Ben. Să-mi spună cât costă și poate că asta o va ajuta să treacă peste pierdere.

Kirkby clătină din cap.

– Mă tem că aceasta va...

– Nu va fi nevoie, se auzi o voce din spatele lor și, când Ben se întoarse, o văzu îndreptându-se spre ei pe Ivy Carter-Andrews, fiica cea mai mare a lui Claire, sora lui Ralph Camden.

Părul ei scurt, roșu strălucea în lumina soarelui de după-amiază, care pătrundea prin fereastra de la capătul coridorului, și pe chip i se citea hotărârea, ca de multe ori când i se împotriva majordomului.

– Bineînțeles că nu-i vom povesti nimic bunicii și, pe lângă faptul că această vază era oribilă, probabil că nici nu va observa că a dispărut. De aceea nu avem niciun motiv să o supărăm inutil, nu-i așa, Kirkby?

– Cum credeți, domnișoară Ivy, răspunse majordomul, pe al cărui chip nu se citea ce credea despre această soluție.

– Și în cazul în care îi observă totuși lipsa, continuă Ivy și își ridică mâna în clipa în care Ben vru să protesteze, atunci îi veți spune că eu sunt cea vinovată.

Zâmbi când Ben o privi la fel de uluit ca și Kirkby, apoi se aplecă după mătură și o privi gânditor.

– A fost capcana mea pentru Kate. În copilărie ne jucam deseori pe aici și îmi amintesc perfect cum am pus mătura în cămară. Trebuia să cadă și să o sperie pe Kate când deschidea ușa. Dar nu a descoperit-o niciodată și eu am uitat de ea.

Dădu din umeri a scuză.

– Așadar, dacă cineva e responsabil pentru vaza distrusă, atunci eu sunt cea persoană.

Ben se uită la chipul ei senin, zâmbitor și neîncrederea i se risipi. Îi era greu să reziste felului simpatic de a fi al lui Ivy și se simțea mai aproape de ea decât de ceilalți, poate fiindcă putea să o creadă într-adevăr că îl accepta drept nou verișor. Și fiindcă era cea mai bună prietenă a lui Kate...

Kate. Simpla amintire a numelui ei declanșă iarăși în el acel sentiment de care pur și simplu nu mai putea scăpa, care revenea mereu. I se părea că pierduse ceva, că îi lipsea ceva, ceva ce fusese înainte bine. Și era acum rău. Însă dacă se gândea mai bine, lucrurile stăteau chiar invers!